

Prædiken til Nytårsdag 2022

Et nyt år er kommet os i møde. En række af nye dage ligger nu og venter på at blive taget imod. Nye dage som vi kan gøre os umage med at få det bedste ud af. I dag står vi i den åbne dør. Og ser ind i en fremtid som vi ikke kender. Hvordan mon det bliver? Det nye år. Hvad vil der vente os? Er det med bekymring og med ængstelse vi tager imod det nye år eller er det med fortrøstning? Vi står i den åbne dør og ser tilbage på det år, der er gået. Der var meget der var svært. Og besværligt. Men der kom også dage, der var gode. Meningsfulde. Dage, der lyste op. Lykken og glæden kom på besøg. Gjorde os taknemmelige. Hvad har vi lært af det år, der nu er gået? Hvor vigtige vores relationer vores livliner til hinanden er. Vi har lært, at det ikke er en selvfølge, at vi kan mødes og være sammen præcis som vi har lyst til. Karantæne. Isolation. Har sat en ny dagsorden for vores liv med hinanden. Men må nogle iblandt os være i karantæne eller i isolation betyder det så, at vi opgiver eller giver slip hinanden? Nej. Vi finder på nye og kreative fantasifulde måder at komme i kontakt med hinanden på. Vi finder nye veje at

mødes på. Denne nytårsaften er der feks. blevet bragt mange portioner nytårsmad ud med bud. Og hvis ikke vi kan sidde ved siden af hinanden rundt om bordet så skaber vi skærm og fjern fællesskaber. Fordi vi har brug for at være sammen. En af de måder som vi kan nå hinanden på. Uanset, hvor vi er. Det er med vores ord. Vi lever i en meget ordrig tid. Hver eneste dag bliver vi bombarderet med ord. I nyhederne. I aviserne. På nettet. Vi drukner i ord. Allevegne ansættes der kommunikationskonsulenter, der skal lære kunsten at kommunikere fra sig. For det er vigtigt. Det har betydning, hvordan vi taler med hinanden. Hvad det er vi siger til hinanden. Vores ord kan gøre en verden til forskel. Ord kan være grimme og grove. Onde. Hjerteløse. Ord kan såre. Bryd ned. Slå i stykker. Ord kan også være store. Smukke. Hjertelige. Ord kan bygge op. De kan kalde glæden frem. Tænde håb. Ord kan skabe forandring. Med vores ord kan vi nå hinanden. Også når vi må sidde hver for sig. Sender vi et kærligt og et betænksomt ord afsted så lyser det op i den andens liv. Så derfor må vi huske at gøre det. Send gode og livgivende ord afsted imod hinanden.

Og fordybe os i den gode samtale. Tale med hinanden om andet og mere end de sidste nye smittetal og de urimeligt lange testkøer. Dele vores tanker vores bekymringer vores frygt med hinanden. For alting bliver lettere at bære, hvis vi bærer det sammen. Jeg har lært et nyt ord. Væredygtighed. I det nye år må vi øve os i, at blive væredygtige mennesker. Vi må fokusere på alt det vi kan være for hinanden. Se i øjnene, at vi ikke får det spor bedre af, at lade frustrationerne og ærgelserne over alt det vi ikke kan fylde det hele. Vi må vælge at sætte fokus på og glæde os over, det som vi kan. Og så gøre os umage med at være der, hvor vi er. PÅ den bedste og mest givende og glædesfremkaldende måde. Også i det nye år, hvor meget vil blive svært, hvor vores tålmodighed og vores vilje til at holde ud igen vil blive testet. Er det ekstra vigtigt, at vi når hinanden med vores ord. At vi med vores ord styrker hinandens livsmod. Gode og store ord, der styrker vores livsmod hører vi også her i kirken. Her har generationer før os, der også har måttet igennem tider, der var svære kommet for at lytte til Guds ord. For at hente trøst og mod og styrke og nye kræfter i Guds ord. Sådan har det

været altid. Er det ikke også sådan for os? Måske man kunne kalde vores kirke for vores mentale ladestation? Her kommer vi for at blive ladet op. Finde nye kræfter til at fortsætte. Fortrøstning om, at det hele nok skal gå. Med Guds hjælp. Vi kommer for at blive styrkede i troen på, at vi ikke er alene om at leve uanset, hvordan vores dage så bliver. For Gud er med os. Vores forfædre byggede kirken her for at den skulle være et mødested. Et sted, hvor Gud mødes med os. Velsigner os. Og når os med sine ord. Hvor vi kan nå Gud med vores ord. Det gør vi, når vi beder til ham. Sammen om hver især. Når vi beder så går vi ind i vores indre kammer ind i vores hjerterum for at tale med Gud. Sådan var det med Jesus. Han trak sig tit tilbage fra de mange mennesker, der stimlede sammen om ham. Han havde brug for at være alene med Gud. Bede til Gud. Tale med Gud. Lytte til Gud. I stilheden. Det har vi også brug for. I de dage, der kommer. Stille tid med Gud. Tid til at tale med Gud. Og kan vi ikke finde ordene selv. Så har vi Fadervor. Jesus lærer os, at vi kan gøre som han selv gjorde. At vi kalde Gud. Livets og håbets og fredens Gud for vores far. I himlen. Jesus lærer os, at Gud er

som en far for os. En kærlig, lyttende og forstående far. Som vi kan betro os til. Om alt. I al fortrolighed. Jesus lærer os, at Gud kan vi sige du til. Og vi behøver ikke at bruge mange ord, når vi beder til ham. For som Jesus siger: Jeres far ved, hvad I trænger til endnu før I beder ham om det. "Komme dit rige" Den bøn er vores håb. Vi håber og vi tror, at en dag så vil vores verden blive en anden. Når Gud griber ind. Det har Gud selv lovet os, at han vil. En dag vil han sætte sin vilje igennem. En dag vil vores verden blive et sted, hvor mennesker kan leve i fred og i harmoni med hinanden. Hvor ingen skal frygte. Ingen skal lide. Hvor kærligheden og glæden skal fylde alt i alle. Overalt, hvor Jesus greb ind i menneskers liv, og gav dem af sin kærlighed og nyt mod på livet. Og når han i dag kommer til os i sine ord, de ord der lyser op i mørket. De ord, der trøster os og giver os håb. For dagen i morgen. Når han griber ind i vores liv og giver os af sin kærlighed, så får vi et glimt af, hvordan det skal blive en dag. Når Guds rige kommer. Indtil den dag. Skal vi hver især gøre hvad vi kan for at hjælpe til med at gøre verden til en anden, der hvor vi er. Være væredygtige mennesker, der styrker hinandens livsmod

og holder håbet højt. Amen. Ære være faderen og sønnen og hå som det var i begyndelsen så også nu og altid og i al evighed.

Amen